

UNTROSDECONVERSAAMB

ADA CASTELLS

Anna Aguilar-Amat

A.A-A. Per escriure un poema, has d'experimentar un procés d'introspecció que pot produir-se a qualsevol lloc, fins i tot enmig d'una conversa. De vegades, en moments d'agitació, salta la guspira, que és la llavor del poema. Després toca escriure'l i aleshores necessites com a mínim el repòs d'una parada d'autobús o la barra d'un bar. Penso que ser poeta és un estat d'ànim i això ho tens sempre. L'altre dia, a la Cèlia Sánchez-Mústich, una de les grans de Catalunya, li preguntaven quina era la diferència entre narrativa i poesia, i em vaig imaginar què diria jo si em fessis aquesta pregunta.

A.C. No te la pensava fer, però ja que hi som...

A.A-A. Doncs jo crec que en narrativa, en publicitat, en docència, en el que sigui, la diferència és entre prosaisme i poesia. Hi ha un pensament prosaic i un pensament poètic que vas entrenant. En cada cosa hi busques la divergència.

A.C. Escrius que la forma pot ser "erudita, pagesa, iracunda, sensual, sempre irònica". Per què aquest requisit permanent de la ironia?

A.A-A. És per això que et deia, del pensament divergent, que no és per dinamitar, sinó que ha de tenir una punta que il·lumini o faci somriure, que aporti dilucidació.

A.C. De tota manera, al llibre també hi ha poemes tristos. És més fàcil escriure des de la pena?

A.A-A. Precisament aquest ha estat el meu repte dels darrers anys: els meus primers poemaris parteixen d'una tristesa i he intentat que no fos sempre així. La poesia ha d'intentar no sorgir de la tristesa sinó de la perplexitat. Expressar la perplexitat és molt saludable per al poeta. És convertir la tristesa en una eina d'interrogació i si, al damunt, la pots convertir en ironia, *chapeau*.

A.C. Aquests són poemes de circumstàncies. Per què els has publicat?

A.A-A. Les circumstàncies són una de les coses més importants de

la vida. De vegades busquem una transcendència i resulta que la profunditat està en la superfície. El pudor no és el meu fort. Escric poemes per explicar la meua experiència vital meditada i fer-la brillar, i això ho vull compartir, per si serveix d'alguna cosa. A mesura que un es fa gran, els grans propòsits es van suavitzant i la vida està molt plena, com diu Sergi Pàmies, d'intendència, de desplaçaments, de persones que et demanen coses, i és un llibre que respon a això.

A.C. L'únic requisit és l'honestat?

A.A-A. Tendim a autoenganyar-nos perquè ser honest és una utopia, però de què serveix un poeta o un artista que emmascara la seva circumstància amb l'escriptura? No

pots tancar qui ets perquè no resultarà versemblant.

A.C. I l'ego, on l'encabim?

A.A-A. Per cercar la veritat honestament i augmentar la consciència cal silenciar molt l'ego. La tradició més oriental diria que cal que desaparegui del tot, però un artista occidental no el pot eliminar perquè llavors no tindria ni veu ni mirada pròpies.

A.C. La teua poesia no és críptica, però de vegades utilitzes uns referents que poden allunyar el lector que els desconeix.

A.A-A. Sí, hi ha evocacions de llocs, de cançons, de pel·lícules i en alguns casos són pertinents perquè comuniquen i es genera una

complicitat generacional. La poesia és subjectiva i no pretenc dissimular-ho.

A.C. En els teus poemes fas referència a les matemàtiques i a la física.

A.A-A. La matemàtica té a veure amb l'art perquè tot guarda una proporció. Què són la bellesa i la bondat d'un text? La seva fractalitat, que permet que hi hagi un renaiement harmònic de les idees, com un floc de neu. Es parteix del concepte de la paraula que es va expandint cap al poema i en tot el llibre i això produeix una sensació de plaer estètic. Tracto els poemes com a partícules elementals, per això porten els noms dels sis quarks, que són una part de la matèria, que configuren un àtom, que seria el llibre. Nosaltres mateixos podríem ser partícules elementals d'un electró que seria la terra al voltant d'un nucli, que seria el sol, que seria l'àtom d'una matèria infinita, un superanimal. Tot pot ser metàfora de tot.

A.C. Això vol dir que tot s'hi val?

A.A-A. No, la metàfora ha de tenir una coherència amb el coneixement consensuat per la ciència o pel sentit comú i ha de ser fractal perquè pugui comunicar, si no de què serveix?

A.C. Comunicar no deixa de ser l'objectiu principal.

A.A-A. Exactament, per trobar una millora en la nostra manera de ser i de pensar.

A.C. És curiós que parlis de millora. Creus que podem millorar?

A.A-A. Podem ser més conscients de qui som. Tu pots ser negra i jo blanca, però el nostre cor té el mateix color. Tot pot canviar d'estat, però l'essència es manté i el que podem fer és identificar-la cercant la veritat per poder trobar les partícules elementals.

A.C. I tot quadra.

A.A-A. Sí, però no és quadrat, és fractal. *

Poeta
Imparteix terminologia aplicada a la traducció, a la UAB, i aquest contacte amb la ciència es reflecteix en un poemari, *Càrraga de color (Meteora)* que s'inspira en la física i en els quarks per acabar-nos mostrant que tot pot ser metàfora de tot, sempre que compleixi la missió principal: comunicar. Aquest és l'exercici que mantenim en aquesta conversa, comunicar-nos, i ho fem amb la parla, amb els poemes, amb les mirades i amb els riures.

FOTO: QUIM PUIG